

Fekszem sárga mező-szőnyegen.
A patak-váza
itatja virágait, és sír a fűz,
a fák leánya.

Csupasz mellemre hold gurul.
Égeti nehéz szívemet,
a virágok súgva érintenek,
de végleg elfelejtenek.

Látom a felhők haját –
Nyakad oszlopán feszül fenn az ég.
Borzas ösvények rejtenek,
csillag-bozótos úton jössz felém, te Messzeség.

A szépenlépő képzelet
arcodat fölírja homlokom kövére,
s márvány-vacogás sötétlik
éjbeharapó fogaimon

A szerelem fehér örvénylés:
pörög, átível, fénytelen ragyog;
mint hajló ág ölel létezésed,
gyümölcs hull ölembe, s forró csillagok.

Én ott vagyok, hol szótlanak az éjek,
hol csönd-omolva elbújik a vágy,
s vergődve önmaga mámorában
szilánkokká hull szét a világ.

Folyó zúghat, önnön hatalmában
törvényként omlik ölébe a part;
az élet mállik, otrombán terülő
iszapja mindent eltakart.

Mi élünk mégis tört hittel, remélve.
Romlott magunkat leköpi a szánk,
s hiába tekintünk az égre,
önnön tüzétől lángol a ruhánk.

Itt új szónokok hintik szét a semmit;
már hinni kezdjük: szabadok vagyunk,
de látom anyám éhség-könnyeit,
és leláncolva inkább meghalunk...

Szemed gondtól szürke ködbe réved,
s szerelmed is szürke mint a táj;
jaj annak ki mostan élve ébred,
mert az élet, megint
„nagyon fáj!”

Úgy zokognak most a fűzfalányok,
hogy mindig ősz van, szürke, lucskos ősz.
Ne ölelj meg ! Nincsenek most álmok,
mert nem vagyok már itthon
ismerős.